

Книга Даниїла — номер шістдесят п'ять

Пророче розкриття: розуміння розчарування 18 липня 2020 року та звістки опівнічного кличу, що розгортається в останні дні

Jeff Pippenger
2024-01-29

18 липня 2020 року настало перше розчарування для Божого реформаторського руху останнього часу. Воно стало віхою в історії третього Горя — історії пізнього дощу, а також історії запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Ця історія була відображена в кожному реформаторському русі священної історії, а ще конкретніше — в історії міллеритського руху, і проілюстрована притчею про десять дів, і вона представляє пророчу історію, яку розпізнавав кожен пророк.

18 липня 2020 року означає перше розчарування руху, і як таке воно знаменує настання часу зволікання у притчі про десять дів та в книзі Авакума. В історії міллеритів ті самі свідчення, що привели їх до хибного проголошення, було розпізнано як такі, що вказують на істинну дату. Час зволікання в притчі про десять дів тоді було визнано теперішньою істиною, і той час зволікання був тим самим часом зволікання у другому розділі книги Авакума. Притча про десять дів повторюється дослівно, і ця реальність вказує, що лише ті, хто був причетний до розчарування, можуть бути зараховані або до мудрих, або до нерозумних дів.

Переважна більшість лаодикійського адвентизму була випробувана настанням третього горя 11 вересня 2001 року, а коли не справдилось передбачення від 18 липня 2020 року, лаодикійський адвентизм залишився позаду й безцільно дрейфував назад у бік Риму, як і протестанти в історії міллеритів.

Мілерити не лише ототожили час зволікання зі сповненням притчі про десятьох дів, а й побачили, що в Авакума наказ чекати на видіння, хоч воно й забарюється, був тією самою пророчою віхою. Далі Авакум підтверджує, що видіння, яке було помилково подано і спричинило перше розчарування, є тим видінням, яке «промовить» наприкінці.

Бо видіння ще на призначений час, але наприкінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай на нього, бо воно неодмінно прийде, не забариться. Авакума 2:3.

Звістка, яка спричинила перше розчарування, була тією самою звісткою, яку належало визнати такою, що має сповнитися в недалекому майбутньому, але ця звістка все ще ґрунтувалася на попередніх пророчих доводах, використаних у першому помилковому проголошенні.

В історії міллеритів колишній завітний народ спочатку був випробуваний, а згодом було випробувано народ нового завіту. Випробування для протестантів почалося тоді, коли перший ангел десятого розділу Одкровення і перший ангел чотирнадцятого розділу Одкровення (бо це той самий ангел) зійшов 11 серпня 1840 року. Їхнє випробування

завершилося першим розчаруванням і приходом другого ангела чотирнадцятого розділу Одкровення.

В історії міллеритів випробування для них почалося з приходу другого ангела під час першого розчарування й завершилося приходом Опівнічного крику, який Сестра Вайт змалює як безліч ангелів, що приєднуються до другого ангела. Під дією Святого Духа міллерити, які розпізнали та прийняли вістку Опівнічного крику, тоді були відокремлені від міллеритів, які не розпізнали цієї вістки, що падала всюди навколо них. 22 жовтня 1844 року прибув третій ангел, і видіння, що забарилося, тоді заговорило.

В історії запечатування ста сорока чотирьох тисяч спершу було випробувано народ старого заповіту, а потім — народ нового заповіту. Випробування для лаодикійського адвентизму розпочалося, коли перший голос ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення і третій ангел з чотирнадцятого розділу Об'явлення (бо це той самий ангел) зійшов 11 вересня 2001 року. Їхнє випробування завершилося розчаруванням 18 липня 2020 року.

У русі третього ангела випробування для ста сорока чотирьох тисяч почалося з приходом першого розчарування і завершиться приходом звістки опівнічного крику. Під дією Святого Духа ті, хто нині розпізнають і приймають звістку опівнічного крику, тоді відокремлюються від нерозумних і нечестивих, які не розпізнали багатогранної звістки, що нині проливається навколо них.

Коли невдовзі настане недільний закон, заговорить другий «голос» ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення — це також те видіння, що «забарилося». Воно також представляє вістку третього ангела, яка «наростає» до гучного кличу.

Опівнічний крик представляється у вигляді багатьох ангелів, які приєднуються до попереднього ангела. Вістка Опівнічного крику має кілька складових, що разом формують цілісну вістку, а ангели є символами вісток. В історії міллеритів піонером, визначеним як той, хто очолив об'єднання вістки істинного Опівнічного крику, був Самуель С. Сноу. У тій історії добре задокументовано, що розуміння Сноу щодо вістки Опівнічного крику розвивалося протягом певного часу.

Та історія повторюється дослівно, а вістка остаточного Опівнічного кличу публічно розвивається з кінця липня 2023 року. Це не просто вістка про іслам, але вона також включає вістку про запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Вона включає одкровення, що два роги звіра із землі обидва проходять через «смерть і воскресіння», подібно до образу звіра, який у тій самій історії сповнює пророчу загадку, що «восьмий є з семи». Вона включає одкровення, пов'язані з «прихованою історією» Семи Громів, і сповнює пророчу загадку про «камінь», який було відкинуто, і який став «головою кута», оскільки «сім часів» двадцять шостого розділу Левіта виявляється ниткою, яка переплітає всі істини історії Міллера з істинами, що були розпечатані у час кінця в 1989 році. Псалмоспівець говорить так:

Камінь, що його відкинули будівничі, став головою кута. Це від Господа сталося; воно дивне в очах наших. Це день, що його створив Господь; ми зрадіємо й звеселимося в ньому. Псалом 118:22–24.

"Камінь", який був першою "коштовністю", яку відкрив Вільям Міллер (а коштовності — це камені), — це "день, який учинив Господь". У попередніх статтях було показано, що структура і слова заповіді про суботу ідентичні структурі священного циклу семи, як це викладено у двадцять п'ятому розділі книги Левит. Відпочинок сьомого дня був прообразом відпочинку землі в сьомий рік, і коли ці дві заповіді розглядати в такому ключі, вони дають свідчення, що день у біблійному пророцтві означає рік.

Вони також показують, що тлумачення, проголошене Міллером щодо Божого гніву «сім разів» у двадцять шостому розділі книги Левит, подано як «день», бо Господь установив священний цикл семи років так само певно, як Він створив небо й землю за шість днів і спочив сьомого дня.

Коли Ісус завершив притчу про виноградник, Він поставив запитання фарисеям.

Отож, коли прийде господар виноградника, що він зробить тим виноградарям? Вони кажуть Йому: Лихих тих людей лихо погубить, а виноградник свій віддасть іншим виноградарям, які віддаватимуть йому плоди у свій час. Ісус каже їм: Хіба ви ніколи не читали в Писанні: Камінь, який відкинули будівничі, той став головою кута; це від Господа, і дивне воно в очах наших? Тому кажу вам: Царство Боже буде відняте від вас і дане народові, що приносить його плоди. І хто впаде на цей камінь, розіб'ється; а на кого він упаде, того розтратить. А коли первосвященники й фарисеї почули Його притчі, то зрозуміли, що Він говорив про них. Матвія 21:40-45.

Притча про виноградник — це притча про те, як колишній вибраний народ обійдено стороною, а царство передано новому вибраному народові. «Камінь», який, за словами Ісуса, було відкинуто, — це «камінь», що або спасає, або нищить, залежно від того, як його приймають. «Камінь» у контексті, у якому його вживає Ісус, має бути біблійною істиною, бо він здатен приносити праведний плід, а праведність Христа проявляється в чоловіках і жінках лише тоді, коли вони приймають Його Слово істини.

Освятити їх істиною Твою: слово Твоє — істина. Івана 17:17.

«Камінь» — це вчення, яке або приймають, або відкидають, а Ісус є Словом, і в книзі Дій апостолів Петро ототожнює «камінь» із Христом.

Нехай буде відомо всім вам і всьому народові Ізраїлю, що іменем Ісуса Христа Назарянина, якого ви розіп'яли, якого Бог воскресив із мертвих, цей чоловік стоїть перед вами здоровий. Цей камінь, який ви, будівничі, відкинули, став головою кута. І нема ні в кому іншому спасіння, бо немає під небом іншого імені, даного людям, яким нам належить спастися. Дії Апостолів 4:10–12.

А потім, у Першому посланні Петра, він розвиває символіку «каменя» ще далі, але зберігає її в тому самому контексті проминання колишнього завітного народу та обрання нового,

вибраного народу — тих, хто, як він зазначає, «колись не були народом, а тепер — народ Божий; не одержали милості, а тепер одержали милість».

Приступаючи до Нього, як до каменя живого, що людьми, щоправда, відкинений, але Богом вибраний і дорогоцінний, і ви самі, як живе каміння, збудовуєтеся в дім духовний, на святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. Тому й у Писанні сказано: Ось кладу на Сіоні камінь наріжний, вибраний, дорогоцінний; і хто вірує в Нього, не осоромиться. Отже, для вас, що віруєте, Він — дорогоцінний; а для непокірних — камінь, що його відкинули будівничі, той став головою кута, і камінь спотикання та скеля спокуси — для тих, що спотикаються об слово, будучи непокірними; на це вони й були призначені. 1 Петра 2:4-8.

Петро говорить про колишній вибраний народ: «Для непокірних камінь, який відкинули будівничі, став головою кута, каменем спотикання і скелею спокуси саме для тих, що спотикаються об слово, будучи непокірними; до цього вони й призначені».

Ісус представлений кожною священною ілюстрацією основи.

Бо ніхто не може покласти іншої основи, крім тієї, що вже покладена, — це Ісус Христос. 1 Коринтян 3:11.

Підвалина, яку заклали міллерити, була Скелею віків (Каменем).

"Надійшло попередження: не можна допустити нічого, що порушить підвалини віри, на яких ми будемо відтоді, як це послання прийшло в 1842, 1843 і 1844 роках. Я була в цьому посланні, і відтоді я стою перед світом, вірна світлу, яке Бог дав нам. Ми не маємо наміру сходити з тієї платформи, на яку були поставлені наші ноги, коли день у день ми шукали Господа щирою молитвою, просячи світла. Хіба ви думаєте, що я могла б відмовитися від світла, яке Бог дав мені? Воно має бути як Скеля віків. Воно провадить мене відтоді, як його було дано." Review and Herald, 14 квітня 1903 р.

Першою коштовністю, яку відкрив Міллер і яка стала частиною міллеритської підвалини, що є немов Скеля віків, були «сім разів» із двадцять шостого розділу книги Левіт, і саме «сім разів» стало першою основоположною істиною, яку відклали набік ті міллеритські піонери, що щойно збудували міллеритську підвалину. Саме будівничі мали відкинути наріжний камінь. Той «камінь», який є образом Христа, є також днем, який створив Господь, бо Він установив сьомий день днем відпочинку, а сьомий рік — роком, коли земля мала відпочивати. У 1863 році наріжний камінь було відкинуто, але йому належить стати «головою кута» і «каменем спотикання» для непокірних.

Звістка ісламу третього горя є темою реформаційного руху ста сорока чотирьох тисяч, і процес випробування розпочався з пришествям ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення, коли 11 вересня 2001 року були повалені великі будівлі міста Нью-Йорка. Адвентизм мовчав щодо пророчого тлумачення, за яким 11 вересня 2001 року стало приходом «дня східного вітру». 18 липня 2020 року адвентисти залишилися позаду, коли двох свідків одинадцятого розділу Об'явлення було вбито на вулицях того великого міста.

Випробування для адвентизму завершилося, а випробування для тих, хто заявляв, що визнає звістку ісламу, розпочалося.

Після того як мертві, сухі кості лежали на вулицях до кінця липня 2023 року, їх тоді оживило перше послання Єзекіїля. Друге послання Єзекіїля — це послання чотирьох вітрів ісламу третього горя, що представляє поступове розпечатування послання опівнічного крику, яке є видінням, що забарилося, і темою всього періоду руху. Тоді були розпечатані різні істини, бо послання опівнічного крику представляє багатогранне послання. Першою істиною, з якою зіткнулися мертві, сухі кості, була перша істина, відкинута лаодикійським адвентизмом, і вона представляє істину, що позначає перехід Лаодикії до Філадельфії.

Істина — це запечатувальне послання, і тому вона має утвердитися як інтелектуально, так і духовно. Недостатньо лише визнати, що період, коли двоє свідків лежали мертвими на вулиці, є символом розсіяння «семи часів»; потрібне також прийняття істини на рівні особистого досвіду.

Коштовності Міллера, які представляють істини, розпечатані у час кінця в 1798 році, стають випробуванням для дів останніх днів. Досвід «духовного» утвердження в істині представлений першою коштовністю Міллера, а «інтелектуальне» утвердження в істині — звісткою ісламу третього горя. Поклик до покаяння та сповіді, представлений «сімома часами», визначає працю, що звершується разом із Христом у Святому Святих, і представлений видінням «маре».

«Інтелектуальне» розуміння ісламу третього горя представлене видінням «хазон», і обидва є необхідними для тих, хто буде запечатаний. У 1863 році лаодикійський адвентизм вирішив відбудувати Єрихон і полишив свою працю з відновлення Єрусалима. Єрихон є символом заможності, як це також відображено лаодикійською сліпотою.

"Одна з найміцніших фортець у країні — велике й заможне місто Єрихон — лежала просто перед ними, але на невеликій відстані від їхнього табору в Гілгалі. Розташоване на межі родючої рівнини, що рясніла багатими й різноманітними дарами тропіків, із палацами й храмами — осереддями розкоші та пороку, це пихате місто, за своїми масивними укріпленнями, кидало виклик Богові Ізраїлю. Єрихон був одним із головних осередків ідолопоклонства; тут особливо шанували Ашторет, богиню місяця. Тут зосереджувалося все наймерзенніше й найбільш принизливе в релігії ханаанян. Народ Ізраїлю, в чий пам'яті ще були свіжі жахливі наслідки свого гріха в Бет-Пеорі, міг дивитися на це язичницьке місто лише з огидою та жахом." Патріархи і пророки, 487.

"Камінь", який відкинули будівничі у 1863 році, коли вони відбудовували Єрихон, був "сім разів", що в останні дні стане істиною (коштовністю), яка стає "наріжним каменем", бо це істина, що поєднує початок адвентизму в русі міллеритів із завершенням адвентизму в русі ста сорока чотирьох тисяч. Ця коштовність, якою є "сім разів", є також "днем, який учинив Господь", і це Сам Христос, бо Він є Слово, і Він є "Істина". Тема ісламу є темою, що приводить до очищення як колишнього, так і нового вибраного народу, і подвійне очищення розпочалося 11 вересня 2001 року, що було "днем східного вітру". Того дня сторожі мали

співати ту саму пісню, яку співав Христос, коли Він проголошував притчу про виноградник. Сто сорок чотири тисячі співають пісню Мойсея ("сім разів") і пісню Агнця.

І я побачив ніби скляне море, змішане з вогнем, і тих, що здобули перемогу над звіром, над його образом, над його знаком і над числом імені його. Вони стояли на скляному морі, маючи Божі арфи. І співали пісню Мойсея, слуги Божого, і пісню Агнця, кажучи: Великі й чудні діла Твої, Господи Боже Всемогутній; праведні й істинні шляхи Твої, Царю святих. Об'явлення 15:2, 3.

«Агнець» — це Христос, якого було заколено, і Його було заколено посеред двох тисяч п'ятисот двадцяти днів, таким чином пов'язуючи воєдино жертву Його життя і крові (де Він підтвердив завіт) разом із Мойсеєвою «суперечкою Його завіту» в книзі Левит, розділ двадцять шостий. Пісня Мойсея й Агнця — це пісня chazon пророчої історії та пісня mareh Його «явлення». Це пісня інтелектуального й духовного розуміння, представленого двома видіннями восьмого розділу книги Даниїла. Це пісня завітного народу, який піддається суду й обминається, тоді як обирається новий вибраний народ. Процес відбору, а отже й пісня, розпочався 11 вересня 2001 року.

Він дасть укорінитися тим, що походять від Якова; Ізраїль зацвіте й дасть пагін, і наповнить лице землі плодом. Чи вразив Він його так, як уразив тих, що його вражали? Чи він забитий так, як були забиті ті, кого Він побив? Мірою, коли воно пускає парості, ти будеш сперечатися з ним; Він стримує Свій суворий вітер у день східного вітру. Тим-то цим буде очищене беззаконня Якова; і це весь плід — усунути його гріх: коли він оберне всі камені жертовника на крейдянні камені, розбиті вщент, гаї й ідоли не встоять. Але укріплене місто буде спустошене, оселя покинута й залишена, як пустеля: там пастиметься теля, і там воно ляже, і поїсть його галуззя. Коли його гілки всохнуть, їх поламають; прийдуть жінки й поपालять їх, бо це народ без розуміння; тому Той, хто їх створив, не змилосердиться над ними, і Той, хто їх сформував, не виявить їм ласки. І станеться того дня, що Господь обмолотить від русла Ріки аж до єгипетського потоку, і ви будете зібрані по одному, діти Ізраїлеві. І станеться того дня, задмуть у велику сурму, і прийдуть ті, що були при смерті в краї Ассирії, і вигнанці в краї Єгипту, і поклоняться Господу на святій горі в Єрусалимі. Ісаїя 27:6-13.

Правильно зрозумілі, ці вірші вказують на період від 11 вересня 2001 року до скорого настання недільного закону. Шостий вірш окреслює всю історію, визначаючи початок рослини, що вкорінюється, потім розквітає й випускає бруньки, а зрештою наповнює землю плодами. Плід, що наповнює землю, з'являється протягом "години", яка є кризою недільного закону. Коли Христос тоді збирає свій плід до своєї житниці, він також звершує суд над Вавилоном. Суд, що відбувається в час, коли земля наповнена плодом, представлений у сьомому вірші, коли ставляться два запитання: "Чи він уразив його так, як уразив тих, що його вражали? чи він убитий так само, як були вбиті ті, яких він убив?"

Тоді у восьмому вірші зрошення пізнього дощу позначено висловом «у міру». Те, від чого рослини пускають паростки, — це дощ, і коли позначено початок пізнього дощу, його зазначено як такий, що починається «у міру, коли пускає паростки». Коли пізній дощ

починається, він виливається «у міру», бо його не виливають без міри, якщо жатва є сумішшю істинного й хибного.

Кожна по-справжньому навернена душа палко прагнучиме вивести інших із темряви омани в дивне світло праведності Ісуса Христа. Велике вилиття Духа Божого, яке осяює всю землю Його славою, не прийде, доки ми не матимемо просвітленого народу, який досвідом знає, що означає бути співробітниками з Богом. Коли ми матимемо повну, від усього серця посвяту служінню Христові, Бог засвідчить це вилиттям Свого Духа без міри; але цього не станеться доти, доки переважна частина церкви не стане співробітниками з Богом. Бог не може виливати Свого Духа, коли так явно виявляються егоїзм і потурання собі; коли панує дух, який, висловлений словами, передав би ту відповідь Каїна: «Хіба я сторож братові моєму?» Якщо істина для цього часу, якщо ознаки, що згущуються звідусіль і свідчать, що кінець усього близький, не здатні пробудити дримаючі сили тих, хто заявляє, що знає істину, тоді темрява, пропорційна світлу, яке сяяло, наздожене ці душі. У них не буде й тіні виправдання за свою байдужість, яке вони змогли б пред'явити Богові у великий день остаточного звіту. Не буде жодної причини, щоб пояснити, чому вони не жили, не ходили і не працювали у світлі священної істини Божого слова і тим самим не явили затьмареному гріхом світові через свою поведінку, своє співчуття і свою ревність, що силу і реальність Євангелія неможливо заперечити. Review and Herald, 21 липня 1896 р.

Сестра Вайт визначає цей уривок як момент, коли сходить ангел з книги Об'явлення, бо вона каже: «велике виливання Духа Божого, яке осяює всю землю його славою». В іншому уривку, який ми часто цитували в цих статтях, вона зазначила, що коли «великі будівлі Нью-Йорка» «будуть повалені», «сповниться вісімнадцятий розділ Об'явлення, вірші 1–3».

Ми продовжимо ці міркування у наступній статті.

Тепер я заспіваю моємулюбому пісню мого улюбленого про його виноградник. Мій улюблений мав виноградник на дуже родючому пагорбі: і він обніс його огорожею, повиймав з нього каміння, насадив його добірною лозою, поставив посеред нього башту і зробив у ньому виноградне чавило; і сподівався, що він дасть виноград, а він вродив дикий виноград. А тепер, мешканці Єрусалима й мужі Юди, прошу вас, розсудіть між мною та моїм виноградником. Що ще можна було зробити для мого виноградника, чого я не зробив у ньому? Чому, коли я сподівався, що він дасть виноград, він вродив дикий виноград? А тепер, ну ж бо, скажу вам, що зроблю з моїм виноградником: заберу з нього огорожу — і його поїдять; порозвалю його мур — і його потопчуть. І оберну його на пустку: його не підрізватимуть і не копатимуть; і зйдуть на ньому терни та будяки; і накажу хмарам, щоб не лили на нього дощу. Бо виноградник Господа Саваота — це дім Ізраїлів, а люди Юди — Його любе насадження; і Він чекав правосуддя — аж ось утиск; чекав праведності — аж ось крик. Ісаїя 5:1–7.